

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/101/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317218580
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317218580.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobkyne: K. L., narodená XX.XX.XXXX, bytom V. A. XXX, zastúpená advokátom: JUDr. Vladimír Sidor, IČO 42 256 593, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO 47 234 679, so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, o zaplatenie 743,59 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 15Csp/298/2017-84 zo dňa 5.2.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 743,59 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 do zaplatenia všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1 veta prvá, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, pričom sa jednalo o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru. Úver bol poskytnutý vo výške 1.500 eur, pričom žalobkyňa sa poskytnutý úver zaviazala splatiť prostredníctvom pravidelných mesačných splátok v počte 48 a vo výške 53,99 eur. Celková čiastka uvedená v zmluve k splateniu bola vyjadrená sumou 2.347,20 eur. Úver bol poskytnutý pri ročnej úrokovej sadzbe 23,51 %, pri RPMN od 26,1 % do 27,6 % a pri priemernej RPMN 47,29 %. Žalobkyňa celkovo žalovanému splatila sumu vo výške 2.243,59 eur.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že hoci ako listinný dôkaz bol predložená zmluva o revolvingovom úvere, z okolností, za akých bol žalobkyni úver poskytnutý bolo treba dospieť k záveru, že bol poskytnutý klasický úver a medzi stranami bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Posúdiac obsah zmluvy súd prvej inštancie dospel záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje také dojednanie o termíne splátok istiny, aké predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že zmluva musí obsahovať

jednoznačné uvedenie termínov splátok, ako aj termín konečnej splatnosti úveru, nakoľko dlžník ako spotrebiteľ má právo už v čase uzatvorenia zmluvy byť informovaný o termínoch splatnosti jednotlivých splátok. Preto dospel k záveru o tom, že úver bol žalobkyni poskytnutý bezúročne a bez poplatkov, a to v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. K výške RPMN súd prvej inštancie uviedol, že táto je nejednoznačná, nie je vyjadrená presným a konkrétnym údajom. Žalobkyni bolo poskytnutých 1.500 eur a splatených bolo 2.243,59 eur, t. j. o 743,59 eur viac. Rozdiel, ktorý vznikol medzi sumou poskytnutou a splatenou je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane žalovaného, ktoré je tento žalobkyni povinný vydať (2.243,59 eur - 1.500 eur = 743,59 eur). Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzatvorenej zmluvy súd prvej inštancie podanej žalobe vyhovel v celom rozsahu, nakoľko táto bola podaná dôvodne. Okrem uvedenej istiny priznal súd žalobkyni aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške, nakoľko žalovaný sa do omeškania dostal s vydaním peňažného plnenia, keď žiadaným spôsobom nereagoval na predžalobnú výzvu.

5. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania, nakoľko bola plne úspešná v spore.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný vzniesol námietku premlčania na žalobkyňou uplatňovanú výšku bezdôvodného obohatenia, na ktorú súd prvej inštancie neprihliadol. Žalovaný napriek rozhodnutiu súdu prvej inštancie zastáva názor, že žalovaná suma je premlčaná v celom rozsahu. Žalobkyňa uhradila sumu požičanej istiny vo výške 1.500 eur splátkou splatnou dňa 24.9.2015, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 24.9.2017 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote, keďže žaloba bola podaná dňa 11.10.2017. Žalovaný v súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 poukázal na nevyhnutnosť výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z. z. v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy, t. j. výklad v súlade so smernicou tak, aby sa zabezpečil „reálny účinok“ smernice k cieľu vytvoriť skutočný vnútorný trh. Rozsudok Súdneho dvora EÚ konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. Nakoľko ide v spomínanom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 o výklad smernice súdnou autoritou, ktorá je zároveň jedinou inštitúciou oprávnenou podávať výklad všetkých ustanovení práva Únie, považuje za dôležité upozorniť na závažnosť judikatúry Súdneho dvora EÚ. Žalovaný upriamil pozornosť, že z pohľadu výkladových pravidiel sa dovoľáva výkladu contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z. z., ale je nutné dodať, že takýto výklad zákona nie je contra legem. Žalovaný zastáva názor, že predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z. z. je nutné vykladať z pohľadu „princípu právnej istoty“ a z pohľadu „princípu eurokonformného výkladu právnej normy“. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Žalobkyňa len deklaratívne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne. Medzi zaslaním úverovej zmluvy na podpis žalobkyni (6.5.2013) a dorúčením podpísaného vyhotovenia späť žalovanému (15.5.2013), kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, uplynulo niekoľko dní. Žalovaný mal záujem poskytnúť žalobkyni korektne pravdivú a reálnu hodnotu RPMN, preto ju uviedol v možnom rozmedzí od 26,1 % do 27,6 %, pričom po zaslaní finančných prostriedkov bola žalobkyni konkrétna hodnota RPMN oznámená. Dátum čerpania úveru pri uzatváraní úverovej zmluvy teda nebol úplne nejasný, bol obmedzený lehotou poskytnutou žalovaným žalobkyni pre vrátenie podpísanej zmluvy. Táto lehota udávala limitné hodnoty dátumu čerpania, tým boli obmedzené aj limitné hodnoty intervalu medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky, ktoré žalovaný ako veriteľ z dôvodu proklientského prístupu a čo najväčšej transparentnosti použil pre výpočet limitných hodnôt RPMN uvedených v zmluve v rozmedzí od 26,1% do 27,6%. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený, teda či má byť výsledok výpočtu napr. vyjadrený vo forme jedného konkrétneho čísla, alebo môže byť vyjadrený, ak je daný dôvod pre takéto jeho vyjadrenie, i vo forme určitého rozpätia ohraničeného minimálnou hodnotou RPMN a jeho maximálnou hodnotou (tak ako to bolo vyjadrené aj v predmetnej úverovej zmluve). Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN „zrozumiteľne a stručne“, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže pravidlá pre výpočet RPMN

ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch aj smernicou nedávajú iné kritérium, má žalovaný za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalobcovi úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Tá žalobkyni umožnila porovnanie úveru ponúkaného žalovaným s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu. Z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve od 26,1% do 27,6% je žalobkyni ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., preto nie je správne a korektné sankcionovať ju bezúročnosťou a bez poplatkovosťou, nakoľko nejde o taký zásah do informatívnej povinnosti žalobkyne, ktorý by mohol ohroziť schopnosť jej posúdenia budúceho záväzku. Žalovaný preto považuje takto uvedenú hodnotu RPMN za dostatočne určitú, ktorá poskytla žalobkyni kvalifikované a objektívne porovnanie úrovne jednotlivých spotrebiteľských úverov ponúkaných na trhu. Naopak, pokiaľ by v uvedenom prípade žalovaný stanovil hodnotu RPMN jedným konkrétnym číslom, zastáva názor, že táto hodnota by vzhľadom na neznámy dátum čerpania finančných prostriedkov v čase spisovania úverovej zmluvy nemusela byť pravdivá, čím by došlo k nežiaducemu zavádzaniu žalobkyne ohľadne výhodnosti úveru. Uvedenie hodnoty RPMN v rozmedzí od - do predstavuje len korektný a najtransparentnejší prístup ku klientovi a jeho informovanosti. Ďalej v odvolaní citoval z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011, sp. zn. 3Cdo/169/2017 z 10.1.2018, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/216/2016, Krajského súdu v Trenčine sp. zn. 17Co/315/2017, Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Csp/30/2017, Okresného súdu Trnava sp. zn. 29Csp/7/2017, Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 499/2011 z 22.11.2011, Súdneho dvora EÚ C-106/77, C-14/83, C-106/89, C-397/01 atď.. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd prihliadol na ním vznesenú námietku premlčania žalovanej sumy v celom rozsahu a napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby napadnutý rozsudok zmenil.

7. K odvolaniu žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že tvrdenia žalovaného, že v konaní pred súdom prvej inštancie vzniesol námietku premlčania, sú nepravdivé, pretože námietka premlčania vznesená nebola. Pokiaľ ju vznáša až v odvolacom konaní, je táto námietka neprípustná. Pokiaľ námietka premlčania teda nebola vznesená pred súdom prvej inštancie, súd sa ňou vôbec nezaoberal a teda zistený skutkový stav súdom prvej inštancie neumožňuje odvolaciemu súdu urobiť záver o (ne)premlčaní práva. Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (v relevantnom znení) je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil (ako bude s jeho platbou naložené) a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda i na odplatu žalobkyne. To nemožno nahradiť uvedením len výšky mesačnej splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Stanovenie rozsahu splácania istiny, úrokov a iných poplatkov (tzv. rozčlenenie splátky), bolo možné napr. vymedzením percentuálnej časti označenej splátky, ktorá pripadá na jednotlivé jej súčasti (istinu, úrok a iné poplatky), prípadne spôsobu (pravidiel) jej zmeny (avšak stanovenie percentuálnej výšky celej splátky nebolo postačujúce). Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná tabuľka. Požiadavka rozčlenenia splátky mala legislatívne vyjadriť zámer vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, aby dostal dôležité informácie ešte pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorému sa tak umožnia porovnať produkty a pomôžu pri rozhodovaní o výbere produktov poskytovateľov spotrebiteľských úverov. Cieľom rozčlenenia splátok bolo informovanie spotrebiteľov o nákladovosti úveru, za účelom rozpoznanie podmienok splácania úrokov a poplatkov, ako dôležité právo spotrebiteľa v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Preto eurokonformným výkladom nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny, a to nielen vo vzťahu k jazykovému zneniu zákona, ale aj k jeho vyššie uvedenému účelu (predstavujúceho vyššiu ochranu spotrebiteľa, avšak nad rámec smernice). Správne sú aj závery súdu prvej inštancie o nejednoznačnosti údaju o RPMN, nakoľko nie je vyjadrená presným a konkrétnym údajom. Samotná zmluva určuje rozpätie RPMN od 26,1% do 27,6%, teda spotrebiteľ v čase podpisu zmluvy nevie, aká je jeho ročná percentuálna miera nákladov. Ani z pohľadu zákona nie je údaj o RPMN uvedený v zmluve správny, pretože ten sa má vyjadriť presne a jasne jedným číslom. Nemôže obstať ani argumentácia žalovaného, že pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum poskytnutia úveru. Zároveň platí, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem údaju o RPMN obsahovať aj predpoklady použité na výpočet RPMN. Tieto v zmluve rovnako absentujú, pričom ich absencia má za následok bezúročnosť úveru. Na základe uvedeného je potrebné

považovať odvolanie žalovaného za nedôvodné. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej bezdôvodné obohatenie v sume 743,59 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel z dôvodu, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. 4305015279 zo dňa 6.5.2013 je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný nesúhlasil so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie dovolačujúc sa výklad contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. k) a l) zákona č. 129/2010 Z. z. a dôvodiac, že v konaní pred súdom prvej inštancie vzniesol námietku premlčania na uplatňovanú výšku bezdôvodného obohatenia, na ktorú súd prvej inštancie neprihliadol.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

12. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka / strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom účastníkovi / strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka / strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv účastníka / strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a tieto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka / strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová* a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok *Helle* proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

15. Z obsahu podania žalovaného zo dňa 1.2.2019 doručeného súdu prvej inštancie dňa 1.2.2019 vyplýva, že žalovaný na obranu voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedol, že v zmysle § 100 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vznáša námietku premlčania a ním vznesenú námietku premlčania podporil aj právnu argumentáciu spočívajúcou v citácii rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 67/2011 a sp. zn. 3Cdo/169/2017). Z obsahu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie však vyplýva, že súd prvej inštancie sa námietkou premlčania vznesenou žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie vôbec nezaoberal. Vo všeobecnosti platí, že pokiaľ je v konaní vznesená námietka premlčania, konajúci súd prednostne posudzuje jej dôvodnosť vzhľadom k tomu, že (v prípade ustálenia jej dôvodnosti) takýto postup vedie k rýchlemu a efektívnemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov a je ním naplnený princíp hospodárnosti konania, ako jeden z ústavnoprávnych princípov riadneho fungovania justície. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v preskúmanom rozsudku venovať najskôr posúdeniu dôvodnosti námietky premlčania vznesenej žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie a nie odignorovať túto obranu žalovaného bez akéhokoľvek presvedčivého zdôvodnenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže podstatnú argumentáciu strany odmietnuť bez akéhokoľvek zdôvodnenia, ale jeho povinnosťou je presvedčivo sa s ňou vysporiadať. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na predmetné podanie žalobcu a neposkytol mu žiadnu repliku na ním predstreté právne otázky týkajúce sa premlčania uplatneného nároku.

16. Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie s vyššie uvedenými kritériami na odôvodnenie rozsudku odvolací súd ďalej konštatuje, že súd prvej inštancie sa nimi dôsledne neriadil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu nie sú zrejmé pre rozhodnutie súdu prvej inštancie relevantné myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd prvej inštancie k vyhovaniu žalobe o zaplatenie sumy 743,59 eur s príslušenstvom. Pokiaľ nie je zrejmé, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd prvej inštancie v rozsúdenej veci, teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, bez odôvodnenia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie totiž len stroho konštatuje, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje dojednanie o termíne splátok istiny a termíne konečnej splatnosti úver, z čoho vyvodzuje záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Len konštatovanie súdu o absencii podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to termínu splátok istiny a termínu konečnej splatnosti úveru, bez akéhokoľvek ďalšieho zdôvodnenia nie je postačujúcim (napr. hoci je v zmluve uvedené, kedy je splatná prvá splátka a kedy sú splatné nasledujúce splátky, súd prvej inštancie sa s týmto zmluvným dojednaním ani len neoboznámil). Tiež súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku uvádza, že výška RPMN uvedená v zmluve je nejednoznačná bez akéhokoľvek vysvetlenia, prečo výšku RPMN považuje za nejednoznačnú, keď z tohto skutkového zistenia súd prvej inštancie nevyvodzuje žiadne právne závery a následne po tomto konštatovaní bez zrejmého súvisu sa venuje opäť len všeobecným konštatovaniam o veľkosti písma v zmluvných dojednaniach (? v akých zmluvných dojednaniach a ? akej veľkosti písma). Ani úvaha súdu prvej inštancie týkajúca sa príslušenstva spočívajúca len v konštatovaní, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške, nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania, nie je náležitá. Tiež z obsahu odporu žalovaného proti platobnému rozkazu vyplýva, že žalovaný v ňom predostrel rozsiahlu právnu argumentáciu týkajúcu sa ním uvádzaných dôvodov neopodstatnenosti žaloby žalobkyne, na ktoré argumenty žalovaného súd prvej inštancie vôbec nereagoval. Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí venovať presvedčivému odôvodneniu vyhovaniu požiadavke žalobkyne na zaplatenie sumy 743,59 eur s príslušenstvom, keďže len stotožnenie sa so žalobou bez ďalšieho nie je postačujúce. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal stranám možnosť konať pred súdom.

17. Pozornosti odvolacieho súdu neunikla ani vada v skutkovom zistení súdu prvej inštancie (odsek 31. rozsudku súdu prvej inštancie), kde súd prvej inštancie nesprávne konštatuje, že ako listinný dôkaz bola predložená zmluva o revolvingovom úvere, avšak prílohou žaloby bola Zmluva o bezhotovostnom úvere a zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 6.5.2013 obsahujúca dva právne úkony (zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere), pričom súd prvej inštancie neobjasnil, prečo sa opomenul zaoberať prvým právnym úkonom zmluvou o bezhotovostnom úvere, ktorým titulom si aj žalobkyňa uplatňuje nárok (nie titulom zmluvy o revolvingovom úvere).

18. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neodôvodnil zvolený spôsob rozhodnutia v prejednávanej veci, viedli k nesplneniu požiadavky obsiahnutej v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku na riadne odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu, nedal odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého kvalifikoval nárok uplatnený žalobkyňou o vydanie bezdôvodného obohatenia za dôvodný, nezaoberal sa argumentmi žalovaného a tiež námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Len dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie môže zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovoľnosť, lebo len vecne správne rozhodnutie a náležité odôvodnené rozhodnutie napĺňa ústavné kritéria vyplývajúce preň z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

19. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

20. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť

v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť. Žiada sa dodať vo vzťahu k odvolacej námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinštančného konania, preto bolo nutné tento rozsudok zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

21. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude doručiť vyjadrenie žalovaného zo dňa 1.2.2019 advokátovi žalobkyne, opätovne vec prejednať, znova posúdiť žalobou uplatnené nároky vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť a v odôvodnení i odcitovať aplikované právne normy s ich presným označením (najmä číslo a názov právneho predpisu).

22. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).